

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6151/2020
20.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Зоране Делибашић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Вукашин Илић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високог савета судства, Привредног суда у Нишу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гжрр 140/2020 од 02.09.2020. године, на седници одржаној 20.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гжрр 140/2020 од 02.09.2020. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гжрр 140/2020 од 02.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу Гжрр 140/2020 од 02.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и пресуда Основног суда у Алексинцу Прр 6/20 од 17.03.2020. године, потврђена у ставу првом изреке у усвајајућем делу. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Алексинцу Прр 6/20 од 17.03.2020. године, у ставу другом изреке, у одбијајућем делу тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име новчаног обештећења за неимовинску штету због повреде права на суђење у разумном року у стечајном поступку који се води пред Привредним судом у Нишу у предмету Ст бр. 100/2010 над стечајним дужником ХК ПИК „Алексинац“ из Алексинца, поред досуђеног износа од 700 евра (ставом првим првостепене пресуде), исплати још износ од 200 евра у динарској противвредности према средњем курсу Народне банке Србије, на дан исплате са законском затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције, за рефинансирање увећане за 8 процентних поена почев од 17.03.2020. године до исплате, док је за износ већи од досуђеног па до траженог износа од 3.000 евра, у динарској противвредности, тужбени захтев тужиоца одбијен. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка као неоснован.

Против правноснажне одлуке донете у другом степену, решења о трошковима жалбеног поступка, садржаног у ставу трећим изреке другостепене пресуде, тужилац је

изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаним решењем одлучено је о трошковима жалбеног поступка уз правилну примену материјалног права - одредаба закона који регулишу право странке на накнаду трошкова и њихову висину, која не одступа од судске праксе по овом питању. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, новог тумачења права или разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана везаних за одлучивање о накнади трошкова поступка, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Ревизијом тужене побија се решење о трошковима жалбеног поступка садржано у ставу трећем изреке другостепене пресуде. Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен, али применом става 2. истог члана, ревизија против решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, што значи да је условљена граничном вредношћу за изјављивање ревизије, прописаном чланом 403. став 3. ЗПП.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног дуга, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против другостепеног решења којим је одлучено о споредном тражењу тужиоца, које не чини његово главно потраживање, то је и ревизија недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић